

504.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 27 lipca 1921 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w sprawie wykonania postanowień art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 7 i 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105 poz. 692) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabezpieczenie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej określone w art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. dotyczy transakcji umownych, których następstwem jest przeniesienie własności majątków nieruchomości, tudzież spłata, lub przeniesienie własności wierzytelności hipotecznych, z wyjątkiem wierzytelności hipotecznych instytucji kredytowych, których zobowiązania posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

§ 2. Zabezpieczeniu (§ 1) podlega zawsze państwowa pożyczka przymusowa, przypadająca na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 455) od osoby zbywającej majątek nieruchomy lub wierzytelność hipoteczną, chociażby nawet zabezpieczenie złożyła nie wprost wspomniana osoba, lecz na jej rachunek i w jej zastępstwie osoba inna.

§ 3. Zabezpieczenie pożyczki przymusowej określone w art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692) należy uskutecznić:

1) bądź przez wykazanie się obligacjami 5° długoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r. lub obligacjami 3° renty państwowej z 1921 r. w wysokości odpowiadającej kwocie zabezpieczenia, określonej w myśl art. 7 powołanej ustawy.

Obligacje te winny być przedstawione notariuszowi względnie sądowi wraz ze wszystkimi niezapadłymi jeszcze kuponami, celem wycięcia kuponu zapadłego w drugim półroczu 1925 r. w trybie wskazanym w § 4 niniejszego rozporządzenia.

Do pokrycia zabezpieczenia, nadają się tylko takie obligacje, których kupony w myśl powyższego nie zostały jeszcze wycięte;

2) bądź przez złożenie gotówki, biletów skarbowych lub obligacji 5° krótkoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r. wraz z wszystkimi niezapadłymi kuponami, w wysokości odpowiadającej kwocie zabezpieczenia, określonej w myśl art. 7 powołanej ustawy.

Na poczet zabezpieczenia zaliczoną będzie pierwsza rata pożyczki przymusowej, przypadająca od obiektu majątkowego, będącego przedmiotem transakcji (§ 1), a wymierzona na imię osoby, wskazanej w § 2 i wedle zaświadczenia kasy skarbowej (urzędu podatkowego) rzeczywiście pokryta.

§ 4. Jeżeli zabezpieczenie będzie uskutecznione w trybie, określonym w § 3 ustęp 1, notariusz, względnie sąd, wskazany w art. 7 część pierwsza ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 105 poz. 692), zapisze je do kontroli, ułożonej według załączonego wzoru 1 w dwóch egzemplarzach (w rubrykach 1 — 4 tudzież 10 względnie 11) i wytnie zapadający w drugim półroczu 1925 r. kupon każdej obligacji.

7 lub 8) oraz wyda osobie zbywającej (§ 2) wierzytelny, wolny od opłaty stemplowej, wyciąg z kontroli, jako dowód złożonego zabezpieczenia, poczem wpłaci pobrane z tego tytułu kwoty do kasy skarbowej (urzędu podatkowego), w której (którego) okręgu ma siedzibę, w porządku wskazanym w § 92 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 78, poz. 524).

Przy każdej wpłacie należy złożyć kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) oba egzemplarze kontroli (wzór 1).

§ 7. Kasa skarbowa (urząd podatkowy) pobierze i stwierdzi wpłaty uskutechnione przez notariusza, względnie sąd w obu egzemplarzach kontroli (wzór 1, w rubryce 9, względnie 14), przy każdej odnośnej pozycji zapisze każdą zaświadczoną przez siebie pozycję na rachunek depozytowy władzy podatkowej I instancji swego okręgu, wydając wpłacającemu pokwitowanie na zasadach ogólnych, poczem jeden egzemplarz kontroli zatrzyma u siebie i przechowa w porządku numeracji (§ 10) oddzielnie dla każdego notariusza, względnie sądu, a drugi egzemplarz prześle władzy podatkowej I instancji swego okręgu.

§ 8. Władza podatkowa I instancji zarządzi w swoim czasie zaliczenie zabezpieczenia (§ 3), wykazanego w kontroli (wzór 1) na poczet obu rat pożyczki przymusowej wspomnianych w art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 455), a przypadających od zbywającego (§ 2), o ile zaś sama nie jest właściwą do dokonania rozkładu pożyczki przymusowej dla osoby zbywającej, prześle bezzwłocznie wyciąg z kontroli władzy właściwej.

Jeżeli ogólna suma pożyczki przymusowej, przypadająca od osoby zbywającej (§ 2), będzie niższą od kwoty zabezpieczenia, złożonego w trybie wskazanym w § 3 ustęp 2 i § 6, władza podatkowa I instancji, właściwa do określenia drugiej raty pożyczki przymusowej dla wspomnianej osoby, spowoduje, na żądanie płatnika, zwrot nadpłaty przed uprawomocnieniem się wymiaru drugiej raty pożyczki przymusowej. Po tym terminie zwrot nadpłaty nie będzie mógł nastąpić.

§ 9. Notariusz, względnie sąd wciągnie do kontroli każdy akt dotyczący transakcji umownych, określonych w § 1, a więc także akty, przy których zabezpieczenie nie będzie pobrane z powodu, że zbywający wykaże się zaświadczeniem władzy skarbowej, że bądź niepodlega obowiązkowi nabycia pożyczki przymusowej, bądź obowiązek ten należycie spełnił, bądź też uzyskał uwolnienie od obowiązku złożenia zabezpieczenia w myśl § 14 niniejszego rozporządzenia (rubryka 5 kontroli).

§ 10. Numeracja (rubryka 1 kontroli) winna być dla każdego roku kalendarzowego oddzielna i nieprzerwana.

§ 11. W każdym akcie dotyczącym transakcji umownych, określonych w § 1 notariusz, względnie sąd winien stwierdzić fakt pobrania zabezpieczenia i sposób jego obliczenia i złożenia (§ 3) bądź też powód niepobrania zabezpieczenia (§ 9).

§ 12. Przy rewizjach w przedmiocie opłat stemplowych, funkcjonariusze, delegowani do tych czynności, winni zwracać baczną uwagę na to, czy przepisy art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692), oraz przepisy niniejszego rozporządzenia były ściśle przestrzegane, a o każdym dostrzeżonym naruszeniu tych przepisów winni bezzwłocznie zawiadomić właściwą władzę podatkową I instancji, a to pod rygorem skutków wspomnianych w art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 82, poz. 550).

§ 13. W razie naruszenia przepisów art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 692), względnie przepisów niniejszego rozporządzenia winni pociągnięci będą do odpowiedzialności w trybie wskazanym w art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. № 82, poz. 550).

§ 14. Ministerstwo Skarbu może w wypadkach, na szczególne uwzględnienie zasługujących, udzielić częściowego lub zupełnego zwolnienia od obowiązku złożenia zabezpieczenia.

Prośby o takie ulgi należy wnosić do władzy skarbowej II instancji, która po sprawdzeniu danych przedkłada je wraz z swym wnioskiem Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Minister Skarbu:

w z. *Weinfeld*

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Dr. J. Trzcíński

Władza podatkowa I instancji
 Kasa skarbową (Urząd podatkowy)
 Sąd
 Notariusz

Załącznik
 do § 4 rozporządzenia.
 Wzór form. 1.

Kontrola zabezpieczenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej

za rok

1.	Numer kolejny	
2.	Numer repertorium względnie rejestru uwierzytelnień, oraz data sporządzenia względnie uwierzytelnienia aktu	
3.	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania (adres) zbywającego	
4.	Krótką treść aktu, tudzież sposób obliczenia zabezpieczenia z uwzględnieniem ewentualnie pokrytej już pierwszej raty	
5.	Data i liczba zaświadczenia władzy skarbowej, zwalniającego od obowiązku złożenia zabezpieczenia	
6.	Złożono zabezpieczenie	Gotówką
		Biletami skarbowymi (numery, kategorie wartości)
		Obligacjami krótkoterminowej pożyczki (numery i kategorie wartości)
7.	M a r e k	
8.		
9.		
9.	Data, pozycja głównego dziennika kasowego, podpis i pieczęć Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego)	
10.	Okazano obligacje długoterminowej pożyczki państwowej i wycięto i zatrzymano kupon każdej obligacji, zapadający w drugim półroczu 1925 r. (numery i kategorie wartości)	
11.	Okazano obligacje 3 ^o / _o renty państwowej z 1921 r., wycięto i zatrzymano kupon każdej obligacji, zapadający w drugim półroczu 1925 r. (numery i kategorie wartości obligacji)	
12.	Oznaczenie instytucji lombardowej, numer kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego) i data zamieszczenia na nim adnotacji wspomnianej w § 4 rozporządzenia.	
13.	Numery i kategorie zlombardowanych obligacji długoterminowej pożyczki państwowej	
14.	UWAGA	
	Marek	

Wzór

Sąd (specjalny poborca)

Notariusz

do § 92 rozp. Min. Sk.
z 22/7 1920 r. (Dz. U. R. P.
№ 78 poz. 524) i § 4 roz-
porządzenia niniejszego
(poz. 504).

..... dnia 19.....

DO KASY SKARBOWEJ (Urzędu podatkowego)

w

Na poczet poborów na rzecz Skarbu Państwa za miesiąc
wpłacam niniejszem:

tytułem opłat stemplowych mk. fen.

„ podatku od darowizn mk. fen.

„ zabezpieczenia pożyczki przymusowej:

..... mk.

..... mk.

..... mk.

Razem . . . mk. fen.

słowami

(podpis)

505.**Rozporządzenie Ministra Skarbu**

z dnia 27 lipca 1921 roku

o rozkładzie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 455) tudzież art. 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. № 105 poz. 692) zarządza się co następuje:

Osoby obowiązane do pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 1. Do pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej należy pociągnąć:

A) z tytułu posiadanego majątku:

- 1) osoby fizyczne jakoteż spadki wakujące (nie objęte), podlegające na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. № 82, poz. 550) państwowemu podatkowi majątkowemu na okres wymiarowy 1921/23,